

Een uur later zaten alleen nog Renato en Spini aan hun tafeltje, in een verwonderde stilte als na een onweer. De meeste lichten waren uitgedraaid, en in het halfduister, nog rookerig vertrek, bij het eene peertje aan een koperen arm achter hun hoofd, zaten ze, een beetje onwennig, maar trouwhartig bijeen.

Veel te zeggen hadden ze elkaar niet. Er was tusschen hen slechts hun ònuitzebbare genegenheid, en de droom van het verre verleden. Bij Spini was het de oude, diepe liefde-in-het-geloof, en de nieuwe hoop, den weergevonden vriend terug te winnen voor het in duisternis en ontkenning geboren Rijk van den Heiligen Geest. — Bij Renato was het de herinnering aan dien prachtigen tijd op den Monte Labbro, aan dat wonderbaarlijke gemeenschapsgevoel, aan dat volmaakte geluk-op-aarde, zichzelf geheel te kunnen weggeven aan een heilige zaak. En het was ook, als hij zag naar dat oude mannetje daar tegenover hem, met zijn lieve, bleeke gezicht, dien oude, die misschien een dwaas was en een geòbsedeerde, — de verbaasde bewondering voor deze levenslange overgave en zelfverloochening.

Want eenmaal hadden de Spini's al wat zij bezaten, zonder bedenken, aan de gemeenschap afgestaan. En nu hij oud was nòg, besteedde hij al wat hij overhield aan zijn roze en hemelsblauwe propaganda-boekjes voor een koninkrijk Gods en voor een Heiland, waarin niemand ter wereld geloofde.

Maar over deze dingen spreken? Renato kon het niet. En Spini viel het al even moeilijk, omdat zijn vrees af te stooten op ongeloof nog grooter was dan zijn liefdevol verlangen.

En zoo, in zijn mild ontroerde stemming, en in zijn begeerte den ander dat avond-einde zoo heuglijk mogelijk te doen slijten, geraakte Renato — een onderwerp, dat nooit bij hem was uitgeput, — aan het vertellen over Silvio, den vijfjarigen, pipschen dreumes, met zijn woelig geestje en zijn bloeiend hartje. De eene herinnering kwam na de andere.....

„Eens was hij een daglang zoo stout geweest thuis, dat niemand raad met hem wist. Hij had 's morgens op het terras bij de bureu een uiltje zien rondtrippen, een tam uiltje, dat ze met een kettinkje aan den poot uitlieten. Zoo een uiltje wou en zou hij ook. En daar moest je nou net mijn schoondochter voor hebben, om zoo'n vogel met zijn vuiligheid in huis te halen! Nooit huisdieren, zegt die. Voor dezen keer had ze misschien geen ongelijk. Toen heeft mijn zoon Lorenzo — dat is mijn jongste — in een speelgoedwinkel een fluweelen uiltje gekocht. Maar bij Silvio thuis trok iedereen bedenkelijke gezichten, tot de kindermeid toe.... ja, daar zou die kleine rakker zich door laten vangen! En weet je, wat mijn zoon Lorenzo er toen op gevonden heeft? Het uiltje kwam van mij, beweerde hij. En dadelijk stond het in de gunst. Silvio heeft het nog.... grootvaders uiltje! Dat doet je ouwe hart toch goed!”